

Τι έγραφε ο Χριστός στη γη

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ δε Ἰησοῦς κάτω κύφας τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

(Ἰωαν. η' 6)

Κάποτε ὁ πανάγαθος Κύριος καθόταν μπροστά στο ναό της Ἱερουσαλήμ. Μιλοῦσε σε κάποιους ἀνθρώπους καὶ ἡ γλυκιά διδασκαλία Του ἔτρεφε τὶς πεινασμένες καρδιές. Γύρω Του σιγά σιγά μαζεύτηκε ἕνα μεγάλο πλῆθος (βλ. Ἰωάν. η' 2). Μιλοῦσε στους ἀνθρώπους ὁ Κύριος γιὰ τὴν αἰώνια μακαριότητα, γιὰ τὴν ἀτελεύτητη χαρὰ πού περιμένει τοὺς δίκαιους στὴν αἰώνια κατοικία, στους οὐρανοὺς. Οἱ ἀνθρώποι χαίρονταν με τὴ διδασκαλία Του, με τὰ θεϊκά Του λόγια.

Ἡ πίκρα πολλῶν ἀπογοητευμένων ψυχῶν καὶ ἡ ἐχθρα πολλῶν ἀνθρώπων πού τοὺς εἶχαν προσβάλει, ἔσβηναν ὅπως τὸ χιόνι μόλις τ' ἀγγίξουν οἱ θερμές ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ποιος ξέρει πόσο θα κρατοῦσε ἡ υπέροχη αὐτὴ σκηνὴ εἰρήνης καὶ ἀγάπης

πού έσμιγε τη γη με τον ουρανό, αν δεν την είχε διακόψει κάτι αναπάντεχο. Ο Μεσσίας αγαπά τους ανθρώπους και δεν κουράζεται ποτέ να τους διδάσκει. Και οι ευλαβείς πιστοί δεν κουράζονται ποτέ ν' ακούν την θαυμάσια θεραπευτική και σοφή διδασκαλία του.

Μα ξαφνικά έγινε κάτι φοβερό, μεσολάβησε μια ενέργεια εχθρική. Κι αιτία ήταν, ως συνήθως, οι γραμματείς κι οι φαρισαίοι.

Τί έκαναν εκείνοι; Μήπως είχαν συλλάβει τον αρχηγό κάποιας συμμορίας ληστών; Όχι, τίποτα τέτοιο. Έσερναν βίαια μια δυστυχημένη αμαρτωλή γυναίκα πού είχε συλληφθεί να μοιχεύει. Την έφερναν θριαμβευτικά λοιπόν με άγριες κι εκκωφαντικές κραυγές. Μόλις την παρουσίασαν μπροστά στο Χριστό, φώναξαν:

- Διδάσκαλε, αυτή ή γυνή κατείληπται έπ' αυτοφώρω μοιχευομένη-και εν τω νόμω ημών Μωυσής ένετείλατο τάς τοιαύτας λιθάζειν. συ ουν τί λέγεις;

Δάσκαλε, τη γυναίκα αυτή την πιάσαμε «έπ' αυτοφώρω» να διαπράττει την αμαρτία της μοιχείας. Κι ό Μωυσής λέει στο νόμο του πώς τέτοιες γυναίκες πρέπει να τις λιθοβολούμε. Εσύ τί λες; (Ίωάν. η'4-6).

Την υπόθεση την παρουσίασαν μ' αυτόν τον τρόπο αμαρτωλοί άνθρωποι πού κατηγορούσαν τις αμαρτίες των άλλων, αλλά έκρυβαν με επιμέλεια τις δικές τους. Το πλήθος τρομοκρατήθηκε κι έκανε χώρο στους πρεσβύτερους. Μερικοί φοβήθηκαν πολύ κι έφυγαν. Ο Κύριος τούς μιλούσε για ζωή και μακαριότητα, ενώ αυτοί οι φωνακλάδες ούρλιαζαν για το θάνατο.

Θα "ταν σκόπιμο να ρωτούσα: Γιατί όλοι αυτοί οι πρεσβύτεροι κι οι φύλακες του νόμου δε λιθοβόλησαν μόνοι τους την αμαρτωλή γυναίκα; Γιατί την έφεραν μπροστά στον Ιησού; Ο νόμος του Μωυσή τούς έδινε το δικαίωμα να την λιθοβολήσουν. Κανένας δε θα βρισκόταν να προβάλλει αντίρρηση, να τούς κατηγορήσει. Ποιος διαμαρτύρεται στις μέρες μας όταν απαγγέλλεται ή ποινή του θανάτου σε κάποιον εγκληματία; Γιατί οι Εβραίοι πρεσβύτεροι έφεραν την αμαρτωλή γυναίκα στον Κύριο;

Όχι, δεν περίμεναν οι πρεσβύτεροι να πετύχουν κάποια μετατροπή της ποινής ή ν' αποσπάσουν επιείκεια από μέρους Του. Κάθε άλλο μάλιστα. Την έφεραν μ' ένα προμελετημένο και μοχθηρό σχέδιο: να παγιδεύσουν τον Κύριο, να πει λόγια αντίθετα στο νόμο κι έπειτα να τον κατηγορήσουν.

Ήθελαν μ' ένα χτύπημα να τελειώνουν με δύο ζωές: μια της αμαρτωλής γυναίκας κι άλλη μια τού Χριστού.

«Συ ουν τί λέγεις;». Γιατί τον ρώτησαν αφού ό νόμος του Μωυσή ήταν σαφής; Ο ευαγγελιστής αποκαλύπτει το δόλο τους με τα έξης λόγια: «Τούτο δε ειπόν έκπειράζοντες αυτόν, ίνα σχώσι κατηγορίαν κατ αυτού» (Λουκ. η' 6). Το είπαν αυτό για να τον βάλουν σε πειρασμό και να βρουν έπειτα αιτία να τον κατηγορήσουν.

Είχαν ξανασηκώσει μια φορά τα χέρια τους για να τον λιθοβολήσουν, αλλά τους ξέφυγε. Τώρα όμως πίστευαν πώς βρήκαν μια ευκαιρία να πραγματοποιήσουν την επιθυμία τους. Και θα γινόταν αυτό εκεί μπροστά, στο ναό του Σολομώντα, όπου

φυλάσσονταν οι πλάκες των εντολών στην Κιβωτό της Διαθήκης, μπροστά σ' ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων.

Θα γινόταν εκεί όπου Αυτός, ο Χριστός, θα "πρεπε να πει κάτι αντίθετο στην εντολή του Μωυσή. Κι έτσι θα πετύχαιναν το στόχο τους. Θα λιθοβολούσαν μέχρι θανάτου τόσο το Χριστό όσο και την αμαρτωλή γυναίκα. Και βέβαια ήταν πολύ πιο πρόθυμοι να λιθοβολήσουν το Χριστό παρά την πόρνη, όπως αργότερα ζήτησαν με περισσό ζήλο από τον Πιλάτο να ελευθερώσει τον ληστή Βαραββά αντί για το Χριστό.

Όλοι όσοι παρευρίσκονταν στη σκηνή περίμεναν δύο πράγματα να γίνουν: είτε με την ευσπλαχνία Του ο Κύριος να ελευθερώσει την αμαρτωλή γυναίκα, παραβιάζοντας έτσι το νόμο, είτε να τηρήσει το νόμο και να τους πει: «Πράξετε όπως ορίζει ο νόμος». Έτσι όμως θα παρέβαινε τη δική Του εντολή για έλεος και καλοσύνη. Στην πρώτη περίπτωση θα τον καταδικάζανε σε θάνατο. Στη δεύτερη θα γινόταν ρεζίλι, άξιος χλευασμού και περιφρόνησης.

Με το πού του έκαναν την ερώτηση «σύ ουν τί λέγεις;» οι κατήγοροι, επικράτησε νεκρική σιγή. Σιγή ανάμεσα στο πλήθος πού είχε συγκεντρωθεί και σιγή ανάμεσα στους κριτές της αμαρτωλής γυναίκας. Η σιγή είχε κόψει και την ανάσα στην ψυχή της αμαρτωλής γυναίκας. Μεγάλη σιγή επικρατεί στα μεγάλα τσίρκα όταν οι θηριοδαμαστές περιφέρουν τα λιοντάρια και τις τίγρεις και τούς δίνουν εντολές να εκτελέσουν διάφορες κινήσεις, να λάβουν περίεργες για ζώα στάσεις και να παίζουν σύμφωνα με τις διαταγές τους.

Μπροστά μας όμως τώρα δεν έχουμε θηριοδαμαστές, αλλά τον δαμαστή των ανθρώπων. Κι αυτό είναι ένα καθήκον πολύ πιο δύσκολο από το προηγούμενο. Συχνά είναι πολύ πιο σκληρό να ημερέψεις εκείνους πού έχουν εξαγριωθεί λόγω της αμαρτίας, παρά να ημερέψεις εκείνους πού είναι άγριοι από τη φύση τους. «Σύ ουν τί λέγεις;», του είπαν πειστικά γι' άλλη μια φορά με πρόσωπα πού τα φλόγιζε ή κακία.

Τότε ο νομοθέτης της αγάπης και της ευσέβειας έσκυψε κι άρχισε να γράφει ήρεμα με το χέρι Του στο έδαφος (βλ. Ίωάν. η' 6). Τί έγραφε ο Χριστός στο χώμα; Ο ευαγγελιστής κρατά σιγή εδώ, δε μας αναφέρει τί έγραφε ο Χριστός. Ήταν πολύ κακό κι αποτρόπαιο αυτό για να το γράψει στο βιβλίο της χαράς. Το αναφέρει ή παράδοση όμως κι είναι κάτι τρομερό. Ο Χριστός έγραψε κάτι αναπάντεχο πού θα ξάφνιαζε τούς πρεσβύτερους, τούς κατήγορους της αμαρτωλής γυναίκας. Με το δάχτυλο Του αποκάλυψε την κρυφή ανομία τους. Γιατί αυτοί οι διαπομπευτές των αμαρτιών των άλλων ήξεραν πολύ καλά να κρύβουν τα δικά τους κρίματα. Είναι όμως άσκοπο να προσπαθείς να κρύψεις κάτι από το μάτι πού τα βλέπει όλα.

Σύμφωνα με την παράδοση λοιπόν, έγραψε ο Κύριος στο έδαφος:

Ο Μ(εσουλάμ) έκλεψε θησαυρό από το ναό.

Ο Α (σήρ) διέπραξε μοιχεία με τη γυναίκα του αδελφού του.

Ο Σ(αλούμ) έχει κάνει ψευδομαρτυρίες.

Ο Έ(λέντ) έχει δειρει τον πατέρα του.

Ο Α(μαρίς) είναι σοδομίτης.

Ο Ί(ωήλ) έχει προσκυνήσει τα είδωλα.

Αυτά έγραψε, τη μια πρόταση μετά την άλλη, το δάχτυλο του δίκαιου κριτή. Κι εκείνοι στους οποίους αναφέρονταν τα λόγια αυτά έσκυψαν και τα διάβασαν με ανέκφραστο τρόμο. Έτρεμαν από φόβο, δεν τολμούσαν να κοιτάξουν ό ένας τον άλλον στα μάτια. Ξέχασαν πια τελείως την αμαρτωλή γυναίκα. Το μόνο πού σκέφτονταν ήταν ό εαυτός τους, ό δικός τους θάνατος πού είχε χαραχτεί στο χώμα. Ούτε μια γλώσσα δεν είχε τη δύναμη να κινηθεί, να ξανακάνει την ενοχλητική και πονηρή ερώτηση: «Σύ ουν τί λέγεις;»

Ο Κύριος δεν είπε τίποτα. Αυτό πού είναι τόσο βρώμικο, του πρέπει να γραφτεί στο βρώμικο χώμα. Ένας άλλος λόγος πού ό Κύριος έγραψε στο χώμα είναι ακόμα πιο δυνατός και πιο σπουδαίος. Αυτό πού γράφεται στο χώμα σβήνει εύκολα. Ο Χριστός δεν ήθελε να μάθει ό καθένας τις αμαρτίες τους. Αν το ήθελε αυτό, θα τις είχε διακηρύξει μπροστά σε όλους. Και τότε όλοι θα τούς κατηγορούσαν και θα τούς λιθοβολούσαν μέχρι θανάτου, σύμφωνα με το νόμο.

Εκείνος όμως, ό άκακος αμνός του Θεού, δε ζήτησε εκδίκηση ή θάνατο για κείνους πού του είχαν προετοιμάσει χιλιάδες θανάτους, πού ήθελαν το δικό Του θάνατο περισσότερο απ' όσο ποθούσαν για τούς ίδιους την αιώνια ζωή. Ο Κύριος ήθελε μόνο να τούς διορθώσει, να τούς μάθει πώς πρέπει να σκέφτονται τον εαυτό τους, ν' ασχολούνται με τις δικές τους αμαρτίες. Ήθελε να τούς υπενθυμίσει πώς ενώ τούς βάραινε το φορτίο των δικών τους αμαρτιών, δεν έπρεπε να κρίνουν τις αμαρτίες των άλλων. Αυτό μόνο ήθελε ό Κύριος. Κι όταν αυτό έγινε, το χώμα Ισοπεδώθηκε πάλι κι όσα είχαν γραφτεί σβήστηκαν.

Μετά απ' αυτά ό Κύριος σηκώθηκε και τούς είπε ήρεμα: «Ο άναμάρτητος υμών

πρώτος λίθον βαλέτω έπ' αυτήν» (Ίωάν. η'7). Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, ας της ρίξει την πρώτη πέτρα. Αυτό λειτούργησε σα να αφαίρεσε κάποιος τα όπλα των εχθρών κι υστέρτα τούς είπε: «Και τώρα πυροβολήστε!»

Οι πρώην αγέρωχοι δικαστές της αμαρτωλής γυναίκας έστεκαν τώρα αφοπλισμένοι, ένιωθαν αυτοί τώρα σαν ένοχοι μπροστά στον κριτή, άφωνοι, ακίνητοι, λες κι ήταν καρφωμένοι στη γη. Ό πανεύσπλαχνος Κύριος όμως έσκυψε πάλι κι

έγραφε στη γη. Τί έγραψε αύτη τη φορά; Ίσως τις άλλες κρυφές αμαρτίες και ανομίες τους, ώστε για μακρό χρονικό διάστημα να μην ξανανοιξουν το στόμα τους.

«Ίσως και να “γραφε τι λογίων άνθρωποι πρέπει να “ναι οι πρεσβύτεροι και οι άρχοντες των λαών. Αυτό δεν μας ενδιαφέρει και τόσο πολύ εμάς τώρα. Εκείνο πού είναι σπουδαίο, είναι πώς με το γράψιμο στο χώμα πέτυχε τρεις στόχους: πρώτο, έδωσε τέλος και διάλυσε την καταιγίδα πού του είχαν ετοιμάσει οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων δεύτερο, ξύπνησε τη ναρκωμένη τους συνείδηση στις νεκρωμένες καρδιές τους, έστω και για λίγο- και τρίτο, γλίτωσε την αμαρτωλή γυναίκα από το θάνατο. Αυτό γίνεται φανερό από τα λόγια του ευαγγελίου: «οι δε άκούσαντες έξήρχοντο εις καθ εις, άρξάμενοι από των πρεσβυτέρων, και κατελείφθη ό Ιησούς και ή γυνή εν μέσω ουσα» (Ίωάν. η' 9).

Εκείνοι δε σαν άκουσαν τα λόγια Του άρχισαν να φεύγουν ό ένας μετά τον άλλον, με πρώτους τούς πρεσβύτερους στην ηλικία. Στο τέλος έμεινε μόνος ό Ιησούς και ή γυναίκα, πού έστεκε όρθια ανάμεσα σε όλους.

Το προάυλιο του ναού ξαφνικά άδειασε. Δεν έμεινε κανένας, έκτος από τούς δύο πού οι πρεσβύτεροι τούς είχαν καταδικάσει σε θάνατο, δηλαδή ή αμαρτωλή γυναίκα κι ό αναμάρτητος Χριστός. Ή γυναίκα έστεκε όρθια, ό Χριστός ήταν σκυφτός κι έγραφε στο έδαφος. Για λίγο επικράτησε απόλυτη σιγή. Μετά ό Κύριος ανασηκώθηκε, κοίταξε τριγύρω κι αφού δεν είδε κανέναν είπε στη γυναίκα: «Γύναι, που είσιν; ουδείς σε κατέκρινεν;». Που είναι οι κατήγοροι σου; Κανένας δεν σε κατέκρινε, δε ζητάει το λιθοβολισμό σου;

Ό Κύριος γνώριζε πώς κανένας δεν την καταδίκασε τώρα. Αλλά θέλησε με την ερώτηση Του να της εμπνεύσει εμπιστοσύνη, ώστε να μπορέσει ν' ακούσει και να κατανοήσει καλύτερα αυτά πού θα της έλεγε στη συνέχεια. Λειτούργησε όπως ένας επιδέξιός γιατρός, πού πρώτα δίνει κουράγιο στον άρρωστο κι ύστερα του χορηγεί τη θεραπεία. Ουδείς σε κατέκρινεν; Ή γυναίκα κατόρθωσε να ξαναβρεί τη λαλιά της κι απάντησε: «ουδείς, Κύριε». Κανένας δεν με κατακρίνει πια, Κύριε. Τα λόγια αυτά τα πρόφερε ένα αξιολύπητο πλάσμα, πού πριν από λίγο δεν έλπιζε να ξαναμιλήσει, ένα πλάσμα πού ένιωθε μια ανάσα πραγματικής χαράς ίσως για πρώτη φορά στη ζωή της.

Τελικά ό αγαθός Κύριος είπε στη γυναίκα: «Ουδέ εγώ σε κατακρίνω πορεύου και από του νύν μηκέτι άμάρτανε» (Ίωάν. η'11). Ούτε εγώ σε κατακρίνω. Πήγαινε. Μόνο από τώρα και στο έξης μην αμαρτήσεις ξανά.

Όταν οι λύκοι χαρίζουν τη ζωή στα θύματα τους, τότε, όπως είναι φυσικό, ούτε ό βοσκός θέλει να πεθάνουν τα πρόβατα. Είναι σημαντικό όμως να βεβαιωθούμε πώς ή αθώωση πού πρόσφερε ό Χριστός σημαίνει πολύ περισσότερα από την αθώωση πού προσφέρουν οι άνθρωποι. Όταν οι άνθρωποι δεν σε κατακρίνουν για την αμαρτία σου, σημαίνει πώς δεν ορίζουν κάποια τιμωρία για την αμαρτία, μα αφήνουν την αμαρτία πάνω σου. Όταν όμως δεν κρίνει ό Θεός, σημαίνει πώς συγχωρεί την αμαρτία σου, σε απαλλάσσει απ' αυτήν, την απομακρύνει σαν πύον και καθαρίζει την πληγή της ψυχής σου.

Γι' αυτό και τα λόγια ουδέ εγώ σε κατακρίνω, είναι σα να λένε: «Οι αμαρτίες σου συγχωρούνται, κόρη. Πήγαινε και μην ξαναμαρτήσεις».

Τί ανέκφραστη χαρά! Ή χαρά της αλήθειας! Ό Κύριος αποκάλυψε την αλήθεια σε κείνους πού λογαριάζονταν χαμένοι, άπολωλότα. Τί χαρά δικαιοσύνης! Ό Κύριος «έποίησε» δικαιοσύνη. Τί χαρά ελέους! Ό Κύριος έδειξε το έλεος Του. Τί χαρά της ζωής! Ό Κύριος διατήρησε τη ζωή. Αυτό είναι το ευαγγέλιο του Χριστού. Σημαίνει καλή αγγελία, ευχάριστη είδηση. Αυτά είναι τα καλά νέα, ή διδασκαλία της χαράς. Αυτή είναι μια σελίδα από το Βιβλίο της Χαράς.

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ.ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ

Πηγή http://tokandylaki.blogspot.gr/2013/05/blog-post_19.html